

A fi de poder tornar a començar i assistir al casament de la Meg amb la ment ben oberta, convé que iniciem aquest relat amb unes quantes tafaneries sobre la família March. I aquí, deixeu-me suposar que, si algun dels lectors més madurs troba que aquesta història conté massa «romanticisme», com em temo que podria succeir (no crec que els més joves em facin aquesta objecció), en aquest cas només puc al·legar, com ho faria la senyora March: «I què us esperàveu, si a casa hi ha quatre noies alegres i a l'altra banda de la tanca hi tenim un veí jove i atractiu?».

Els tres anys transcorreguts han dut només uns quants canvis a aquesta tranquil·la família. La guerra s'ha acabat, i el senyor March és a casa sa i estalvi, enfeinat amb els seus llibres i amb la petita parròquia que el va acollir com a pastor pel seu bon tarannà i la seva gràcia. És un home serè i estudiós, ric en aquella saviesa natural que és millor que no pas l'apresa, en la caritat que fa que consideri tota la humanitat com a ger-

mans seus, i en la pietat que li confereix caràcter i el fa august i amable.

Malgrat que la pobresa i el rigor de la seva integritat el van allunyar dels èxits mundans, les seves qualitats van atraure cap a ell moltes persones admirables, amb la mateixa naturalitat que les herbes més dolces atrauen les abelles, i amb la que ell els va donar una mel que amb cinquanta anys d'experiències difícils no havia adquirit ni una nota d'amargor. Els joves honestos trobaven en aquell acadèmic de cabells grisos el seu mateix esperit jovial; les dones reflexives o afligides acudien instintivament a consultar-li els seus dubtes, convençudes que hi trobarien un tracte delicat i el més savi dels consells; els pecadors es confessaven davant d'aquell home madur de cor net, del qual obtenien guiatge i perdó; els homes amb talent trobaven en ell un company; els ambiciosos hi sabien entreveure ideals més nobles, i fins i tot les persones més mundanes admetien que tenia valors bells i veritables, encara que no servissin per «pagar les factures».

Des de fora, semblava que aquelles cinc dones plenes d'energia governaven la casa, i així era en molts aspectes, però no per això aquell savi tranquil, assegut entre els seus llibres, deixava de ser el cap de família, la consciència de la casa, el seu fonament i el seu benestar, perquè a ell acudien sempre en busca de consol les dones enfeinades i desitjoses de fer les coses ben fetes, i en ell trobaven sempre l'espòs i el pare, en el sentit més veritable d'aquestes paraules.

Les noies havien posat els seus cors a les mans de la seva mare, les seves ànimes a les del seu pare, i a tots dos progenitors, que vivien i treballaven tan fidelment per a elles, els dedicaven un amor que creixia al mateix ritme que elles i que els unia tots amb aquest vincle tan dolç que beneeix la vida i que és capaç de resistir més enllà de la mort.

La senyora March es manté tan vivaç i alegre com la darre-ra vegada que la vam veure, tot i tenir els cabells una mica més grisos, i ara mateix està tan capficada en els preparatius del casament de la Meg que els hospitals i les cases, que encara són plens de nois ferits i de vídues de soldats, enyoren les visites d'aquesta missionera tan maternal.

En John Brooke va complir coratjosament el seu deure durant un any, va caure ferit, va ser enviat a casa i se li va prohibir tornar al front. No va ser condecorat amb barres ni estrelles, tot i que bé ho hauria merescut per haver arriscat amb alegria tot allò que tenia, perquè la vida i l'amor, quan estan en plena eclosió, són possessions precioses. Un cop es va haver resignat a la seva baixa de l'exèrcit, es va dedicar a recuperar la salut, a preparar-se per a la seva vida professional i a construir una llar per a la Meg. Amb l'honestedat i l'esperit independent que el caracteritzaven, va rebutjar les ofertes generoses del senyor Laurence i va acceptar una feina de comptable, perquè se sentia més satisfet de començar amb un salari humil guanyat honestament que no pas corrent qualsevol risc amb diners prestats.

La Meg havia dedicat el seu temps a treballar i esperar, i havia adquirit una gran saviesa en l'art de portar la casa i estava més bonica que mai, perquè l'amor és un bon aliat de la bellesa. Tenia les ambicions i les esperances pròpies de la joventut, i estava una mica decebuda per la humilitat amb què havia d'iniciar la seva nova vida. En Ned Moffat s'acabava de casar amb la Sallie Gardiner i la Meg no podia evitar comparar la preciosa casa i el carruatge, els regals abundants i els esplèndids vestits dels seus amics amb els d'ella, i desitjava secretament tenir el mateix. Però l'enveja i la insatisfacció s'anaven esvaint de mica en mica, a mesura que s'adonava de l'amor i del treball pacient que en John dedicava a la seva caseta, que ja gairebé estava a punt; i quan seien junts al capvespre per parlar dels seus plans, el futur li semblava sempre tan bonic i esplendorós que s'oblidava de tota la bona fortuna de la Sallie i se sentia la noia més rica i feliç de tot el món.

La Jo no va tornar mai més a ocupar-se de la tieta March, perquè l'anciana havia quedat tan encaterinada amb l'Amy, que la va voler seduir oferint-li classes de dibuix amb un dels millors mestres, i per gaudir d'aquella oportunitat, l'Amy hauria estat capaç de servir una senyora molt més rondinaire, de manera que ara dedicava els matins al deure, les tardes al plaer i prosperava a bon ritme. Mentrestant, la Jo es dedicava en cos i ànima a la literatura i a tenir cura de la Beth, que, un cop la febre va quedar enrere, va seguir tenint la salut delicada durant molt de temps. No havia quedat invàlida, però ja no va

tornar mai més a ser la criatura sana i de galtones rosades que havia estat, tot i que conservava el seu tarannà esperançat, feliç i serè de sempre, es mantenia ocupada amb les feines discretes que li agradaven, seguia sent amiga de tothom i era el mateix àngel de la casa que havia estat des de molt abans que els que tant se l'estimaven se n'adonessin.

Com que *The Spread Eagle* seguia pagant a la Jo un dòlar per cada columna de les seves «bestieses», com ella les anomenava, la Jo es considerava una dona amb mitjans i seguia teixint els seus petits relats amb diligència. Però al seu cervell enfeinat i la seva ment ambiciosa hi fermentaven grans projectes, i la cuineta de llautó de les golfes anava acumulant una pila cada vegada més alta dels fulls del manuscrit ple de taques que un dia duria el nom dels March a la fama.

En Laurie, que havia complert el deure d'anar a la universitat per complaure el seu avi, buscava la manera més fàcil d'aconseguir els seus propis desitjos. Estimat per tothom gràcies a la seva combinació de diners, bones maneres, talent innat i aquell cor tan bondadós que el duia a ficar-se en tota mena d'embolics per provar de salvar els altres de caure-hi, corria el gran perill de ser un noi aviciat. I probablement ho hauria sigut, com molts altres nois prometedors, si no hagués disposat del talismà contra el mal que s'havia forjat amb el record de l'ancià bondadós que tant havia mirat pel seu futur, de la veïna maternal que el vigilava com si fos el seu propi fill i, finalment, i no pas menys important, de la cons-

ciència que quatre noies innocents l'estimaven, l'admiraven i creien en ell de tot cor.

Tot i ser un bon noi, li agradava papallonejar i flirtejar amb les noies. Seguint les modes de la universitat, es va tornar dandi, sentimental, o aficionat a les activitats aquàtiques o esportives alternativament; va patir les bromes dels novells i les va fer als que el van succeir, va dir paraules vulgars, i més d'una vegada va estar perillosament a prop de la suspensió i l'expulsió. Però com que les seves bromes estaven sempre motivades per l'alegria i l'afició a divertir-se, sempre aconseguia salvar-se per mitjà de la confessió sincera, l'expiació honorable o aquella irresistible capacitat de convenciment que dominava a la perfecció. De fet, presumia sovint d'haver-se salvat d'un pèl i li agradava enlluernar les quatre noies amb descripcions gràfiques dels seus triomfs davant de tutors colèrics, professors malhumorats i enemics vençuts. Els que anomenava «els homes de la meva mena» eren herois als ulls de les noies, que no es cansaven mai de sentir les aventures del seu company i sovint tenien el privilegi de gaudir dels somriures d'aquells éssers extraordinaris, quan en Laurie els convidava a casa.

L'Amy gaudia més que cap altra d'aquest gran honor i ben aviat va esdevenir la reina de la bellesa entre ells, perquè sa senyoria va dominar ràpidament l'art de treure partit del seu encant i de la fascinació que despertava. La Meg estava massa capficada amb la seva vida privada, i amb el seu John en particular, com per fixar-se en qualsevol altra creació del Senyor,

i la Beth era massa tímida per fer res més que espiar-los de lluny i meravellar-se que l’Amy gosés fer-los giravoltar com baldufes. En canvi, la Jo se sentia ben bé com un peix a l’aigua, i havia d’esforçar-se per no acabar imitant les actituds, les frases i els gestos d’aquells galants, que ella trobava més naturals que el decòrum que s’esperava d’una damisel·la. Tots els nois adoraven la Jo però cap d’ells se n’ enamorava; en canvi, pocs se n’anaven sense pagar el tribut d’un sospir sentimental a la divina Amy. I parlar de sentiments ens porta de manera natural a parlar del Niu.